

— Трѣбва да се наказватъ строго тѣзи „негодяи“, казваха нѣкои отъ офицеритѣ, съ тѣхъ инакъ не може.

Подиръ смѣната на караула, единъ опълченецъ заяви жалба на началството, че днесъ, когато стоялъ на часа при обоза, единъ обозенъ войникъ искалъ да вземе отъ колата галети, но той не го допустналъ да направи това и обозния редникъ се хвърлилъ върху него — часовоя — и му ударилъ нѣколко плѣсници. Виновния рѣдникъ не само че не се наказва а и мжмрение даже не му направиха.

— Ну, ето ти, голѣма важность! „Паршивцу въ морду заѣхали“!

Въ 8 часа вечерята дружинитѣ се вдигнаха отъ бивуака, прѣминаха прѣзъ рѣката, и отъ тамъ потеглиха къмъ западъ по пѣтя, който се въскачваше по една малка възвишенность. Не бѣхме още изминали 2—3 версти, когато дружинитѣ бѣха спрени на самия пѣтъ въ походния имъ редъ, въ което положение и простояха до 3<sup>1</sup>/<sub>2</sub> часа сутринята. Почти не спяхме. И какъ можеше да се спи, когато опълченцитѣ не складваха въ рогачъ пушкитѣ си и конетѣ оставаха нерастоварени.

6-й Юлий. Тъкмо въ 3<sup>1</sup>/<sub>2</sub> часа опълчението продължи пѣтя си. Разбира се, слѣдъ такава нощъ, прѣкарана въ безсъние и съ пушки въ рѣцѣ, опълченцитѣ се чувствуваха не съвсѣмъ добрѣ, което обстоятелство не можеше да се не отрази злѣ на днешния походъ.

Спуснахме се отъ възвишенността и вървахме по равнината между двата Балкана — Стара-Планина и Срѣдня Гора, — край политѣ на първата.

Колко бѣше приятно да се пѣтува сутринъ! Слънчевитѣ лъчи нѣмаха още тая паляща сила. Въздухъ бѣше чистъ и ароматенъ. Утренния прохладенъ вѣтрецъ приятно галеше лицата на уморенитѣ опълченци. Славеитѣ се надпрѣварваха съ своитѣ мелодични пѣсни. А на около прѣкрасна, весела мѣстность, надарена отъ природата съ неописана хубость! Тукъ разстоянието между Срѣдня-Гора и Стара-Планина не надминува отъ 9—10 версти. Това разстояние къмъ